

vi gjøre, og Alt, hvad vi stemme for. Man bebrejder os, at vi stemme med Regjeringen, og man stiller Regjeringen og os som to Overligheder ligeoverfor hinanden; men hvorledes kan man kalde den, der følger sin Regjering, „en Overlighed“ paa den ene Side og Regjeringen en Overlighed paa den anden Side? Regjeringen en Overlighed! Det forekommer mig at være den alleryderste af alle Bilsfarelser; det var vist ikke nogenstunde „mönärskiff“ at betragte Regjeringen som en Overlighed, der, som her, aldeles Ingen skulde have med sig. Vi maae ikke stemme med Regjeringen, fordi vi skulle være en „Overlighed“, og de andre Herrer stemme ikke med Regjeringen, fordi de ere, ja, de maae være en „Mellemting“ (Münterhed.) Hvorfor komme vi, eller jeg idetmindste for min Part — og jeg haaber tildeels ogsaa de Andre, som med Bevidsthed følge min Vel — til at stemme med Regjeringen? Ganske stumpe, fordi Regjeringen under de Omstændigheder, hvori vi bestinde os, vil en fredelig Udvikling, og fordi vi ville Fred, og ville samle den Stat, hvis Landsdele engang skulle udgjøre et Monarchie, til et samlet Monarchie, og saaledes ville see Ende paa den nærværende adspalttede Tilstand, og endelig, fordi Regjeringen lader Enhver især af os beholde den Frihed, vi nyde, saavidt og i saa fuldt Maat, som det kan bestaae med det Heles Sammenhold. (Hør!). Vi ønske for vor Part at beholde den Frihed, vi nyde, uden nogen Indskrænkning deri, uden nogen Opoffrelse deraf, uden forsaavidt den behøves for det samlede Hele. (En Stemme: Det ønske vi Andre ogsaa!). Hvad er Spørgsmaalet her? Svort samstemme vi med vor Regjering, idet vi i denne Sag stemme for den? Vi indlade os ikke paa at være Herre over hvad der skal skee i Holsteen, og jeg for min Part tænker ikke paa at give Regjeringen nogen som helst Indvilling til at gjøre noget som helst positivt Skridt i Holsteen, men jeg giver Regjeringen Frihed for det Vaand, som vor Stilling ligeoverfor Regjeringen i dette Spørgsmaal paalægger den. (Hør!). Jeg erkjender, at Regjeringen i sin Tid, da forresten jeg var den imod, har forlangt af os, at, naar vi gjorde det Skridt, som vi dengang

gjorde for at tilfredsstille den store Mængdes Fordringer, da maatte vi ogsaa hjælpe den til at gjøre det næste Skridt, som var en simpel Folge deraf, og hvad dengang Alle, idetmindste i Taushed, lovede, idet de ikke modsagde, jeg giver nu min Stemme til at holde det. Havde jeg dengang været overbestemt om, at nærværende Skridt ikke maatte skee, saa havde jeg sagt til Regjeringen: gjør det ikke; thi, naar Tidens Gjylde kommer, saa modsætter jeg mig det, der dengang udtaltes som Betingelse, Betingelse for det Skridt, som da foretoges. Den, der dengang ikke modsatte sig Regjeringen, er, efter min Maade at bedømme Forholdet paa, ikke berettiget til nu at gjøre det. Saaledes er jeg kommen til at stemme med Regjeringen i denne Sag, idet jeg erkjender den fulde Nødvendighed af saa hurtigt som muligt at ile henover den adspalttede Tilstand, hvori vi for Diebskicket bestinde os; ligesom det ærede Medlem for Viborg Amts Stevalgkreds (Usting) erkjender ogsaa jeg, at det er nødvendigt for os saa meget som muligt at bringe vor Rigsgrændse til ogsaa at være en Grændse imod Udlandet i saamange Forhold som muligt og passende er, og jeg seer ikke, hvorfor jeg i denne Sag skal dele Ansvar med Regjeringen. Jeg kaster det heelt over paa den. Har den begjæret Noget, som den ikke kan fuldbyrde, eller Noget, som den kun kan fuldbyrde til vor Stæde, saa skal den bære Ansvar; men, er den istand til at udføre det, skal den ogsaa have Gjen deraf. Dersom vi forandre Noget i denne Lov, uden at vide, om den, som bevæger os til at gjøre Forandringen, ogsaa er Manden til at kunne træde istedetfor den, der siger: „uden den Indrømmelse kan jeg ikke gjøre det,“ og om han er istand til at føre det andet System igennem, saa kaste vi igjen vor hele Tilværelse ind paa en usikker og uberegnelig Tilfældigheds Mark. Jeg troer derfor, at den simple Vel, vi have at gaae, ikke er nu at vente paa, hvad der kan skee, som det hedder, paa et andet Sted, men afgjøre det her paa dette Sted, og give vor Samstemning til Regjeringen. Læg ethvert Ansvar, enhver Forpligtelse og enhver Byrde i dens Haand, men gjør det saaledes, at vi ikke betragte det som en Fuldmagt, vi